

I det samme fik han Øje paa Eyberts Buket, som hun havde lagt fra sig i Vindueskarmen.

»Frøken Jakobe!« raabte han efter hende.
»De glemmer Deres Blomster!«

Og i to-tre Spring var han oppe ad Trappen.

Hun var akkurat naaet op paa den mørke Gang, saa at Per maatte række hende Buketten fra de øverste Trappetrin. Uden nogen Tak, endog uden at vende sig strakte hun Haanden ud efter den. Men samtidig med at give hende Kærestens Blomster greb han fast om hendes Haand og trykkede den med Heflighed til sine Læber. Hun ligesom sank i Knæ. Hun formaaede end ikke at rive Haanden til sig, og da han mærkede, hvorledes den slappedes mellem hans knugende Fingre, var han i det næste Øjeblik oppe hos hende og sluttede hende i sine Arme.

»De er min!« hviskede han over hende. »Ikke sandt? De vil være min?«

»Jo,« sagde hun akkurat hørligt, og hendes Hoved sank tungt ned paa hans Skulder.

»Tak! — Aa, tak!« hviskede han og trykkede hende tæt ind til sit endnu af Løbet ophedede Legeme.

Hendes Sjælskraft var udtømt. En vellystfuld Skælven betog hende i hans stærke Arm, og hendes Hænder greb uvilkaarligt ud i Luften efter hans.

»Jeg kommer imorgen Formiddag,« sagde han,